

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 387/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, proti postupu Mestského súdu Bratislava I a jeho oznámeniu sp. zn. 17Nt/10/2025 z 15. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom mestského súdu vo veci sp. zn. 17Nt/10/2025 a jeho podaním označeným ako „*Osvedčenie*“ z 15. júla 2025. Navrhuje toto podanie mestského súdu zrušiť a prikázať mu konať o podnete sťažovateľky z 30. apríla 2025. Zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie 1 000 eur a trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka mala vo výpise z registra trestov z 26. augusta 2024 vedený jeden záznam, a to odsúdenie zo 7. decembra 2011 v krajine (vtedy) iného členského štátu Európskej únie (Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska). Sťažovateľka, domnievajúc sa, že podľa tuzemského právneho poriadku jej bol uložený trest odňatia slobody, výkon ktorého bol podmienenečne odložený na skúšobnú dobu, požiadala 13. septembra 2024 Register trestov Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o zabezpečenie rozhodnutia, na podklade ktorého nebude pre účely výpisu z registra trestov vykazovaný záznam o jej odsúdení cudzozemským súdom.

3. Register trestov, posudzujúc jej podanie podľa obsahu ako žiadosť o zosúladenie evidencie registra trestov so skutočným stavom, vo svojej odpovedi z 18. októbra 2024 sťažovateľke oznámil, že na základe komunikácie s dožiadaným orgánom neboli do registra trestov doručené podklady,

v súlade s ktorými by bolo možné vykonať zmenu v evidencii registra trestov vo vzťahu k jej odsúdeniu britským súdom. Zároveň s poukazom na § 27 ods. 2 zákona č. 192/2023 Z. z. o registri trestov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o registri trestov“) sťažovateľke odporučil obrátiť sa na mestský súd, prípadne požiadať o zahľadanie odsúdenia v súlade s vnútroštátnym právom štátu odsúdenia.

4. Podnetom z 12. novembra 2024 sťažovateľka požiadala generálnu prokuratúru o preskúmanie postupu registra trestov, na ktorý (podnet) reagoval prvý námestník generálneho prokurátora listom z 12. decembra 2024. V ňom uviedol, že register trestov postupoval v súlade so zákonom o registri trestov a vyčerpал všetky možnosti, ktoré mu zákon na účely realizácie zosúladenia evidencie registra trestov so skutočným stavom umožňuje. Z odpovede zároveň vyplynulo, že dožiadaný orgán (cudzozemský register trestov) poskytol informácie, že v rámci britského právneho poriadku, ktorý sa aplikuje na zahľadanie (výmaz) odsúdenia, platí, že odsúdenie sťažovateľky sa bude evidovať 100 rokov od jej narodenia. Súčasne sťažovateľku poučil, že zo znenia zákona o registri trestov nevyplýva registru trestov povinnosť realizovať činnosti smerujúce k dosiahnutiu zahľadania odsúdenia, ktoré má pôvod v inom štáte, na základe žiadosti dotknutej osoby. Ďalej uviedol, že na cudzozemské odsúdenia, pokiaľ neboli uznané súdom Slovenskej republiky, je nutné aplikovať právny poriadok štátu odsúdenia, a to aj vo vzťahu ku každej následnej zmene odsúdenia, teda napríklad aj vo vzťahu k výmazu. Keďže v prípade sťažovateľky je odsudzujúcim štátom Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, je potrebné, aby sťažovateľka na účel zahľadania odsúdenia postupovala primárne v zmysle právneho poriadku štátu odsúdenia. Uzavrel, že na základe vyjadrenia dožiadaného orgánu bolo zistené, že stav evidencie registra trestov zodpovedá skutočnému stavu, keďže odsúdenie sťažovateľky sa rovnako vykazuje aj v evidencii britského registra trestov.

5. Napriek uvedenému poučeniu sťažovateľka podnetom zo 16. januára 2025 adresovaným Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky požiadala o podanie návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia podľa § 518 ods. 1 Trestného poriadku. Ministerstvo spravodlivosti v odpovedi z 13. februára 2025 sťažovateľku informovalo, že takýto postup nie je možné v jej prípade aplikovať, keďže uznanie cudzieho rozhodnutia je naviazané na inštitút odovzdania na výkon zvyšku trestu do domovského štátu, čo v prípade sťažovateľky nie je relevantné. Ministerstvo spravodlivosti odporučilo sťažovateľke obrátiť sa na príslušný britský súd so žiadosťou o zahľadanie odsúdenia.

6. Sťažovateľka, nestotožňujúc sa s odpoveďou ministerstva, opakovane 12. marca 2025 požiadala o prehodnotenie jeho stanoviska, trvajúc na svojom podnete na podanie návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia. Ministerstvo spravodlivosti na svojom vyjadrení zotrvalo a v odpovedi z 31. marca 2025 doplnilo, že nemá ani kompetenciu predložiť mestskému súdu návrh na konanie podľa § 27 ods. 2 zákona o registri trestov.

7. Sťažovateľka sa ďalej obrátila na Okresný súd Michalovce so žiadosťou o zahľadanie odsúdenia podľa § 92 Trestného zákona, resp. o vydanie oznámenia pre register trestov podľa § 50 ods. 5 Trestného zákona, že sa ako odsúdená v skúšobnej dobe osvedčila. Svoju žiadosť odôvodnila tým, že odsúdená bola britským súdom ešte v roku 2011 na trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu a záznam vo výpise registra trestov jej spôsobuje problémy s preukazovaním bezúhonnosti a spoľahlivosti v súvislosti so zamestnaním a v živote.

Okresný súd podaním z 28. marca 2025 sťažovateľke oznámil, že o zahľadení odsúdenia rozhodovať nebude, keďže v danom prípade ide o podmienené odsúdenie, ktoré sa v zmysle zákona osvedčuje, a nie zahladzuje. Ďalej uviedol, že podľa slovenských právnych predpisov sa zahľadenie odsúdenia týka iba nepodmienených trestov odňatia slobody.

8. Napokon 30. apríla 2025 sťažovateľka zaslala mestskému súdu podnet podľa § 27 ods. 2 zákona o registri trestov na preverenie správnosti a zákonnosti údajov evidovaných v registri trestov Slovenskej republiky. Požiadala mestský súd, aby v prípade zistenia nezákonnosti alebo nesúlady s aktuálnym stavom zabezpečil nápravu, resp. výmaz a aktualizáciu údajov.

9. Mestský súd podaním napadnutým touto ústavnou sťažnosťou sťažovateľke oznámil, že nie je príslušný na vydanie rozhodnutia o osvedčení vzhľadom na to, že ide o odsúdenie cudzozemským súdom a na rozhodnutie o osvedčení je príslušný súd, ktorý toto rozhodnutie vydal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že je nesporné, že mestský súd nevydal žiadne rozhodnutie vo vzťahu k jej podnetu z 30. apríla 2025, a z písomného oznámenia je nezistiteľné, z akého dôvodu rozhodnutie podľa § 27 ods. 2 zákona o registri trestov vydané nebolo, keďže neobsahuje dostatok dôvodov, resp. dôvody úplne absentujú. Zdôrazňuje, že jej podanie z 30. apríla 2025 nie je žiadosťou o vydanie rozhodnutia o osvedčení, a preto nie je zrejmé, akými skutkovými a právnymi okolnosťami sa mestský súd v jej veci reálne zaoberal. Ďalej argumentuje, že nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy vo vzťahu k postupu mestského súdu, a preto sa domáha ochrany prostredníctvom ústavnej sťažnosti. Tvrdí, že z popísanej genézy jej úkonov a odpovedí orgánov verejnej moci vyplýva, že využila všetky dostupné možnosti a právne prostriedky na dosiahnutie stavu, ktorý bude v súlade s tuzemským právnym poriadkom, keď jej odsúdenie z roku 2011 k podmienenému trestu odňatia slobody nebude vytvárať prekážky pre pracovný alebo osobný život.

11. Sťažovateľka vychádza z toho, že ak má súd kompetenciu vydať rozhodnutie, tak jej vec patrí pod základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom odmietnutie takejto ochrany a spôsob postupu mestského súdu je v rozpore so zásadou zákazu *denegatio iustitiae*.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej

neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

14. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

15. Ústavný súd predovšetkým poukazuje na to, že napadnuté písomné podanie mestského súdu nie je rozhodnutím v rámci konania (pretože žiadne ani nezačalo), ale oznámením, v ktorom mestský súd konštatuje fakty a sťažovateľke dáva na vedomie, že vzhľadom na to, že v jej prípade ide o odsúdenie cudzozemským súdom, nie je príslušným súdom na vydanie rozhodnutia o osvedčení. Predmetné oznámenie nie je výsledkom rozhodovacej činnosti mestského súdu.

16. Je dôležité poznamenať, že samotná sťažovateľka žiadala mestský súd o preverenie správnosti a zákonnosti evidencie zahraničného odsúdenia v registri trestov a, ako to vyplýva už z príloh jej ústavnej sťažnosti (odpovede generálnej prokuratúry z 12. decembra 2024, pozn.), nezrovnalosti neboli zistené a na cudzozemské odsúdenia, pokiaľ neboli uznané súdom Slovenskej republiky, je nutné aplikovať právny poriadok štátu odsúdenia, a to aj vo vzťahu ku každej následnej zmene odsúdenia, teda napríklad aj vo vzťahu k výmazu odsúdenia z registra trestov.

17. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti, ako aj na vyjadrenie mestského súdu k ústavnej sťažnosti sp. zn. 1SprV/86/2026 z 8. júna 2026, ktoré si ústavný súd pred jej predbežným prerokovaním vyžiadal, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľke bolo už prvotne generálnou prokuratúrou a následne aj zo strany ministerstva spravodlivosti zrozumiteľným spôsobom ozrejmene, že sa má so žiadosťou o zahľadanie odsúdenia obrátiť na príslušný britský súd. Námietky uvedené v jej ústavnej sťažnosti tak nie sú spôsobilé zvrátiť postup mestského súdu, ktorý jej podanie vyhodnotil z materiálneho hľadiska ako žiadosť o zahľadanie odsúdenia a ako sám uviedol, nie je príslušným orgánom na konanie vo veci sťažovateľky.

18. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi postupom mestského súdu a jeho oznámením sp. zn. 17Nt/10/2025 z 15. júla 2025 a obsahom napadnutého základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o jeho porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Peter Molnár
predseda senátu